

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 199/2016
15.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ц.М. и др, због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 135. став 4. у вези члана 126. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ц.М., адвоката О.Р. и В.Х., захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Р.М., адвоката М.С. и адвоката С.Д., захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К., адвоката С.П. и захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.Ђ., адвоката Ђ.К., сви поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 176/14 од 18.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1287/15 од 16.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2016. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ц.М., адвоката О.Р. и адвоката В.Х. и браниоца окривљеног Т.Ђ., адвоката Ђ.К., оба поднета против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 176/14 од 18.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1287/15 од 16.12.2015. године.

II ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољени захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Р.М., адвоката М.С. и адвоката С.Д. и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К., адвоката С.П., сви поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 176/14 од 18.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1287/15 од 16.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 176/14 од 18.06.2015. године, окривљени Ц.М., М.Р., К.М. и Т.Ђ. оглашени су кривим због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 135. став 4. у вези члана 126. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије за које је окривљеном Ц.М. изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док су окривљенима М.Р., К.М. и Ђ.Т. изречене условне осуде тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по шест месеци и истовремено одређено да се овако утврђене казне затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело. Том пресудом одлучено је да ће се о трошковима кривичног поступка одлучити накнадно, посебним решењем, док је оштећени М.М. на основу одредбе члана 258. став 4. ЗКП упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1287/15 од 16.12.2015. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Суботици преиначена је пресуда Основног суда у Суботици К 176/14 од 18.06.2015. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду према окривљенима Ц.М., М.Р., Т.Ђ. и К.М., због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 135. став 4. у вези члана 126. став 3. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ, за које су оглашени кривим изрекао условне осуде тако што им је утврдио казне затвора у трајању од по једне године и истовремено одредио да се овако утврђене казна затвора неће извршити уколико окривљени Ц.М. у року од четири године, а окривљени М.Р., К.М. и Т.Ђ. у року од три године од дана правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело, док су жалбе бранилаца окривљених Ц.М., М.Р., К.М., Т.Ђ. и окривљеног М.К. лично одбијене као неосноване и побијана пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су:

-браниоци окривљеног Ц.М., адвокати О.Р. и В.Х. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 439. тач. 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће према окривљеном одбити оптужбу, односно да исте укине и предмет врати "на поновно одлучивање";

-бранилац окривљеног М.Р., адвокат М.С., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 485. став 2. ЗКП и члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног на основу одредбе члана 423. тачка 1) ЗКП ослободити од оптужбе;

-бранилац окривљеног М.Р., адвокат С.Д., због повреде закона из члана 485. у вези члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане

пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, односно да исте укине у делу у коме се односе на овог окривљеног и у том делу предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, односно другостепеном суду на поновно одлучивање, пред потпуно измењеним већем;

-бранилац окривљеног М.К., адвокат С.П., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. у вези члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење уз захтев да сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП буде обавештен о седници већа;

-бранилац окривљеног Т.Ђ., адвокат Ђ.К., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 439. тач. 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће овог окривљеног ослободити од оптужбе, односно да исте укине и предмет врати "на поновно одлучивање".

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљених, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

-да су захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Ц.М. и Т.Ђ. неосновани, а да су захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Р.М. и М.К. недозвољени.

Браниоци окривљених Ц.М. и Ђ.Т., у захтевима за заштиту законитости указују да је правноснажним пресудама повређен закон на штету ових окривљених из члана 439. тачка 1) ЗКП, при чему не указују због чега сматрају да дело за које се оптужени гоне није кривично дело, а побијајући означене правноснажне пресуде због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, браниоци ових окривљених, у истоветним наводима захтева истичу да не постоји узрочна веза између радњи окривљених и наступеле последице – смрти ошт. сада пок. Р.М., због чега исти нису могли бити оглашени кривим због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 135. став 4. у вези члана 126. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, стајући на правно становиште да би се у радњама окривљених Ц.М. и Т.Ђ. евентуално могла стећи законска обележја кривичног дела несавесно лечење болесника из члана 126. став 3. Кривичног закона Републике Србије за које је забрањена казна затвора до једне године и у односу на које кривично дело је сходно одредбама чланова 103. тачка 7. и 104. тачка 6. Кривичног

законика наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, па како је гоњење ових окривљених предузето након наступања ове правне околности, то су нижестепени судови побиијаним пресудама учинили и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, по оцени Врховног касационог суда из изреке правноснажне пресуде произилазе сви субјективни и објективни елементи бића кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 135. став 4. у вези става 126. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, за које су ови окривљени оглашени кривим, а у осталом, наводе садржане у захтевима за заштиту законитости окривљених Ц.М. и Т.Ђ., који се односе на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП браниоци ових окривљених су истицали и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, док је бранилац окривљеног Т.Ђ. наводе који се односе на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, такође истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе на стр. 10 последњи пасус, стр. 11 пасус први и други образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге о томе да се у радњама ових окривљених стичу сва законска обележја кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 135. став 4. у вези члана 126. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије у односу на које није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Истоветним наводима захтева бранилаца окривљених Ц.М. и Ђ.Т. којима се оспорава постојање каузалитета између радње ових окривљених и наступеле последице – смрти ошт. сада пок. Р.М. посебно истицањем да су судско-медицински вештаци Судско-медицинских одбора Факултета у Новом Саду и Факултета у Београду сагласно навели да и у случају да је предузето адекватно лечење, смрт се у овом случају не би могла са сигурношћу искључити, по оцени Врховног касационог суда, оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа ових окривљених у извршењу кривичног дела у питању.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање као ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП на које се захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Ц.М. и Т.Ђ. указује не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у оцену ових навода захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Ц.М. и Т.Ђ. није упуштао.

Осим тога, браниоци окривљеног Р.М., адвокати М.С. и С.Д. поднели су захтеве за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је бранилац окривљеног М.К., адвокат С.П. поднео захтев за заштиту законитости

због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због којих повреда је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, међутим, браниоци окривљеног Р.М. у захтеву не указују због чега сматрају да кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 135. став 4. у вези члана 126. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије није кривично дело, док бранилац окривљеног М.К. у поднетом захтеву не указује због чега сматра да је побијаним пресудама у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, а из образложења поднетих захтева и навода који се свде на оспоравање утврђења нижестепених судова да су ови окривљени својим радњама проузроковали наступање забрањене последице - смрт ошт. сада пок. Р.М., по оцени Врховног касационог суда, у суштини се, полемисањем са оценом доказа од стране суда, оспорава чињенично стање утврђено правноснажном пресудом.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац, сходно ограничењу његових права правима које у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Како браниоци окривљеног Р.М. као разлог за подношење захтева за заштиту законитости само формално наводе повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док бранилац окривљеног М.К. само формално наводи повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а у суштини указују на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди, што сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд ове захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених Р.М. и М.К., оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног М.Р., адвокат С.Д. у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да су правноснажним пресудама повређена права овог окривљеног зајемчена одредбама чланова 32. и 33. Устава Републике Србије.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права.

Дакле, када се захтев за заштиту законитости подноси због повреде или угрожавања људских права и слобода (члан 485. став 1. тачка 3. ЗКП) та повреда мора бити утврђена одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права и сходно одредби члана 484. ЗКП таква одлука мора бити достављена уз захтев за заштиту законитости.

Како окривљени преко свог браниоца уз поднети захтев за заштиту законитости није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да захтев за заштиту законитости у делу у коме се правноснажне пресуде побијају из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП и указује да је окривљеном повређено право на правично суђење, нема прописан садржај.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и одредбе члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.